

VILKMERGĖS KULTŪROS LOPŠYS

Metų sukaktys

Sukanka 40 metų, kai 1980 m. birželio 1 d. Ukmergėje gimė Gytis Ivanauskas, aktorius, šokėjas ir choreografas, VŠĮ „Gyčio Ivanausko teatras“ įkūrėjas, vadovas, režisierius, choreografas ir šokėjas.

○○○

Sukanka 90 metų, kai 1930 m. birželio 1 d. Marijampolėje gimė Vytautas Jurgis Meška, gydytojas kurortologas ir fizioterapeutas, reabilitologas, biomedicinos mokslų daktaras. 1949 m. baigė Ukmergės pirmąją berniukų gimnaziją. Mirė 2015 m. gegužės 8 d.

○○○

Sukanka 75 metai, kai 1945 m. birželio 9 d. Savidonių kaime, Pabaisko seniūnijoje, Ukmergės rajone, gimė Alfonsas Vilpišauskas, dailininkas tapytojas, ekspresionistas. Mirė 2015 m. gruodžio 21 d. Palaidotas Petrašiūnų kapinėse.

○○○

Sukanka 15 metų, kai 2005 m. birželio 12 d. Zarasuose mirė Vytautas Kapočius (gimė 1943 m. gruodžio 24 d. Kunigiškių kaime, Žemaitkiemio parapijoje, Ukmergės rajone), kunigas, kanauninkas. Gimtosios Žemaitkiemio parapijos bažnyčioje įrengta V. Kapočiaus asmeninių daiktų ekspozicija.

○○○

Sukanka 25 metai, kai 1995 m. birželio 12 d. Ukmergėje mirė Povilas Šleikus (gimė 1911 m. spalio 18 d. Naujokų, kaime Anykščių rajone), pripažintas gamtos mokslų daktaras, Ukmergės rajono gamtotvarkai ir gamtosaugai nusipelnęs žmogus. Paskelbė daugiau kaip 40 mokslinių ir apie 300 populiarių straipsnių, nuolat bendradarbiavo rajonų žiniasklaidoje. Parengė ir išleido Lietuvos gamtos apsaugos draugijos leidinių – bukletų bei brošiūrų. Palaidotas Anykščių senosiose kapinėse.

○○○

Sukanka 90 metų, kai 1930 m. birželio 13 d. Didžiasalio kaime, Ignalinos rajone, gimė Alfonsas Bernotas, pedagogas, politikos ir visuomenės veikėjas, pirmasis Ukmergės rajono Garbės pilietis (2011). Mirė 2012 m. gruodžio 8 d. Ukmergėje. Palaidotas Ukmergės Dukstynos kapinėse.

Ukmergės Vlodo Šlaito viešosios bibliotekos inf.

Ričardo Kupcikevičiaus raštai gimsta vaizduotėje

Tautodailininko, drožinėtojo Ričardo Kupcikevičiaus rankose medis prabyla įvairiausiais raštais – gėlių motyvais, geometriniais figūrų ornamentais, linijomis. Prieverpstės, papuošalų dėžutės, papuošalai, nedidukės komodelės, indai, paveikslai, – įvairūs funkcionalūs ar vien tik estetinės paskirties medžio dirbiniai šildo ne tik meistro, bet ir draugų namus. Daug jų išdovanota, o kiti – keliauja po parodas, džiugindami lankytojus.

Skaistė VASILIAUSKAITĖ-DANČENKOVIENĖ

Karantino metu tautodailininkas Ukmergės rajono medikams padovanojo savo kūrinį – iš liepos išdrožtą prieverpstę. „Mano žmona – gydytoja. Matau, kaip sunkiai ji ir kiti jos kolegos dirba šiuo laikotarpiu. Manau, kad visi medikai yra nusipelnę padėkos, tad pagaminau prieverpstę su įrašu „Ačiū medikams, – sakė R. Kupcikevičius. – Prieš tai pasitariau su žmona, ar Ukmergės pirminės sveikatos priežiūros centras priimtų tokią dovaną. Tikiuosi, kad jai atsisiras vieta poliklinikos erdvėse.“

Karantino suvaržymai tautodailininką užklupo besiruošiantį parodai, kuri turėjo vykti Rokiškyje. Parodos organizatoriai prasarė, kad nėra kas gamintų prieverpstes, tad R. Kupcikevičius nutarė pabandyti ir ėmėsi jas drožinėti.

Karantinas planus sugriovė – paroda neįvyko, o drožiniai taip ir liko. Namuose esančius R. Kupcikevičiaus meno dirbinius mažai kas mato, tad autoriui kilo mintis dalytis.

Pirmieji darbai – virtuviniu peiliuku

Kaip ir iš kur kilo susidomėjimas drožyba R. Kupcikevičius sakosi tiksliai nežinąs. Šeimos vyrai niekada nedrožinėjo. „Tiesa, senelis buvo dailidė – gamino baldus, statė namus, tačiau tada dar buvau per mažas, kad man tokie darbai rūpėtų, – prisimena menininkas. – O tėvas su medžiu jokių sąsajų neturėjo.“ Pats R. Kupcikevičius 27 metus dirbo inžinieriumi technologu tuometėje bendrovėje „Vienybė“. Dirbo su metalu, o apie medį nei nepagalvodavo.

Vėliau išėjo iš įmonės, kurį laiką nedirbo. „Kartą sode radau lentytes – tarsi ruošiniai būtų. Mintyse iškilo vizija, ką ir kaip galėčiau padaryti“, – prisimena savo pirmojo kūrinio gimimą tautodailininkas. Tai buvo skrynute smulkmenoms susidėti – dovana žmonai Gražinai Kalėdų proga.

„Žmonai patiko ir sūnus įvertino. Tai paskatino padaryti dar ką nors. Kai pamačiau, kad visai neblogai pavyksta, pradėjau daugiau drožinėti. Dažniausiai – kam nors dovanų“, – pasakoja tautodailininkas.

Patys pirmieji darbai išdrožinėti neturint įrankių, naudojantis paprastu virtuviniu peiliuku. Vė-

Tautodailininkas, medžio drožėjas, Ričardas Kupcikevičius. Danieliaus Karolio nuotr.

liau įsigijo specialių drožinėjimo peiliukų.

Tautodailininkų sąjungoje

R. Kupcikevičius iš medžio drožia jau daugiau nei dešimtmetį. 2015 metais jis susipažino su Ukmergės tautodailininkų draugijos pirmininku R. Zinkevičiumi, kuris kaip tik rengė parodą Ukmer-

gės kraštotyros muziejaus salėje. R. Kupcikevičius tautodailės meistru parodė keletą savo darbų. Draugijos pirmininkas paskatino drožinėti toliau, patarė šiek tiek pakeisti stilių. Nuo tada R. Kupcikevičius kasmet dalyvauja tautodailininkų darbų parodose, o R. Zinkevičių drožėjas vadina savo mokytoju.

Nukelta į 8 p.

Pirmasis drožinys – skrynute smulkmenoms.

R. Kupcikevičiaus drožinėtas rinkinys.

Solo sidabriniam varvekliui

Iš esė knygos „Ataudai“

Alfas PAKĖNAS

Ką aš žinojau apie savo tėvą?

Apie jo dvejones, Dievo ilgesį, bergždžių santaikos ieškojimą?

Kas bus, jei aš neteksiu savo tėvo, jo net nepažinusi?

Mano kryžkelės bus ten, kur bus mano tėvo kryžkelės; mano neramybė bus tik tąsa nesibaigiančios mano tėvo neramybės. Tos pačios, kurioj aš prasidėjau.

(Birutė Pūkelevičiūtė, „Aštuoni lapai“)

Ką aš žinojau apie savo tėvą? Šito kiekvienas galime paklausti savęs. Klausti daugybę kartų. Prisiminti tai, ant ko jau nusėdo aitrūs laiko dulkės.

Prisiminti tai, kas, atrodo, jau

užmiršta, bet visados gyva tavyje. Prisiminti išėjimą iš namų ir visus sugrįžimus tėviškėn. Nuolatos jausti tėviškės nostalgiją.

Antanas Maceina rašo, kad tėviškė yra tėvynės pagrindas.

Tėviškė nėra tik žemės gabalas, keli arai ar hektarai, tėviškė nėra paprastas žemės sklypas. „Tėviškė yra šito sklypo istorija ir tie žmonės, kurie jame veikė, kūrė šitą istoriją. Tėviškės žemė nėra tik dirva. Tai visa jos gamta, su laukais ir pievomis, su slėniais ir kalvomis, su upėmis ir ežerais, su oru, su dangaus sklypu, net su paukščiais ir gyvuliais. Tėviškės žemė yra toji visuotinė gamtos dalis, kur žmogus pirmą kartą susiduria su materialine tikrove. Vaikas čia pergyvena tai, ką visa žmonija pergyveno savo kūdikystėje – ontologinį savo ryšį su gamta“, – sename bloknote radau kažkada seniai užsirašytus šio fi-

losofo žodžius. Jie ir dabar kelia tą vis dar rusenančią sieloje tėviškės nostalgiją.

Kažkada klausinėjau draugų, ieškojau žodynuose, ką reiškia šis žodis. Jį priėmiau iš karto – tarsi Komuniją. Kai tik išgirdau. Dar gerai nežinodamas jo prasmės. Tas žodis man ilgai buvo giliu slėpiniu, kol nesuvokiau jo savo dvasia, pačiu savimi, savo klaidžiu gyvenimu, keliais ir kryžkelėmis, savo vaikiška meile Dievui. Sugrįžimais namo iš tų kryžkelių.

Tie sugrįžimai man visados primena tėvą ir tėviškę, kuri buvo mano tikroji vieta, kurioje augau ir brendau. Ten esu palikęs dalį savęs. Pergvenęs tėviškės istoriją.

Ir dabar kaip gražiausią eilėrašį skaitau poeto ir filosofo Antano Maceinos eilutes iš jo eseistikos apie tėvynę ir tėviškę. Jis primena, kad „kaip tėviškės erdvėje mes save surandame, taip tėviškės laike mes save tarsi paliekame. Bet ir vienas, ir kitas dalykas mus lygiai stipriai traukia“.

O šalia tėviškės visados yra tėvas. Nes „mano neramybė bus tik tąsa nesibaigiančios mano tėvo neramybės“. Nes tėvas – tai langas į praeitį, tą mažą pasaulį tarp dviejų didelių klevų, į vasarą pasimetusių vienkiemį. Ankstyvą birželio rytmetį ten – daug saulės, rasų ir paukščių.

Nukelta į 8 p.

Ričardo Kupcikevičiaus raštai gimsta vaizduotėje

Drožinys – komoda.

Atkelta iš 7 p.

Dar nebūdamas tautodailininkų sąjungos nariu R. Kupcikevičius buvo pastebtas ir įvertintas 2018 metų regioninėje „Aukso vainiko“ parodoje. Drožėjas už savo darbus apdovanotas trečiosios vietos diplomu. Pernai R. Kupcikevičius papildė tautodailininkų gretas, tapdamas sąjungos nariu.

Dabar tautodailininkas ruošiasi šiųmetei „Aukso vainiko“ parodai, kuri turėtų vykti rudenį Rokiškyje. Pirmasis prieskonių indų rinkinys jau išdrožinėtas.

Menininkas paskutinę gegužės savaitę planavo dalyvauti Tautodailininkų sąjungos ir Ukmergės tolerancijos centro bendrame projekte, skirtame tautodailės metams bei Ukmergės miesto šventei. Buvo numatytas tautodailininkų dirbinių ir meistrių pristatymas. Deja, karantinas pakeitė miesto šventės programą ir šios iniciatyvos įgyven-

dinti nebegalima. Tautodailininkas taip pat ruošiasi Smetoninėms. Bet dėl šio tradicinio renginio kol kas nėra tikslios informacijos. Nežinia, ar jis vyks, ar taip pat bus atšauktas.

Raštai gimsta vaizduotėje

Paklausus, iš ko mokosi ir kaip kuria ornamentus, R. Kupcikevičius atsako, kad pavyzdžių, iš kurių galima mokytis, yra daug, tačiau labiausiai mėgsta leisti vedamas savo paties vaizduotės. „Internete pavyzdžius tik pasižiūriu. Sūnus buvo nupirkęs knygų, bet jomis mažai pasinaudojau. Šiek tiek moku braižyti kompiuteriu, tad pirmiausia piešinių kuriu ekrane.

Apgalvoju, kur ką išdrožinėsiu ir kaip tai atrodys. Kažkas pavyksta. Nors būna, kad, perpiešiant ant medžio ar jau drožinėjant, vizijos pasikeičia ir darau visai kitaip, nei buvau sugalvojęs iš pradžių“, – pasakoja vyriškis. Kurdamas jis ieško

Dovana medikams – prieverpstė.

savitumo, todėl darbai vienetiniai. „Stengiuosi nekurti nei kitų, nei savęs“, – sako menininkas.

Besiruošdamas parodai Rokiškyje jis išdrožinėjo keturias didesnes ir dešimt mažesnes, o iš viso turi pagaminęs dvidešimt penkis prieverpstes ir tarp jų nėra dviejų vienodų. Visos skirtingos.

Drožinėjant raštą, viename kūrinyje persipina keli skirtingi motyvai. Ornamentą tautodailininkas paprastai pradeda nuo pagrindinio piešinio, kurį įkomponuoja centre. Dažniausiai tai būna stilizuota gėlė. Nuo centro ornamentas plėtojamas tolyn į šonus. Visada yra įreminimas. Kraštus R. Kupcikevičius puošia geometrinėmis figūromis: trikampiukais, kvadratikais ar linijomis, puslankiais, kurių ritmiškas išdėstymas primena raštą. Kampuose drožėjas mėgsta įkomponuoti augalinius motyvus – gėlių žiedus.

Formos, detalės ir medžiagos

Pasak menininko, dar nuo tų laikų, kai dirbo įmonėje „Vienybė“, išliko noras kurti ne plokštumoje, o daryti erdvinius darbus, susijusius ne tik su drožyba, bet ir su konstravimu. Gal todėl jo rankose dažniausiai gimsta dėžutės, skrynelės, nedidukės komodos, indai, rinkiniai prieskoniams, kartais – papuošalai. Įdomu sugalvoti, kur ir kaip įkonstruoti kokią nors detalę – stalčiuką, laikiklį ir pan. Kaip viską sudėlioti, kad daiktas būtų praktiškas.

Tačiau kartais norisi plokštumos. Tada tautodailininkas palinksta prie prieverpstė, kurias dailiniant, reikia kruopštumo, nes yra daugiau drožinėjimo.

Paveikslai – dažniausiai proginiams darbams.

R. Kupcikevičius sako, kad jam geriausia ir lengviausia gaminti iš liepos. Klevą, pasak tautodailininko, drožinėti sunkiau, tačiau raštai jame yra švaresni. Gražus paties medžio raštas, kada dirbinys gaminamas iš vaismedžio – slyvos, kriaušės. Tada nieko daugiau ir nereikia. Vienas dirbinys menininko kolekcijoje yra ir iš buko. Papuošalams pirkio egzotiškų kraštų medienos, tačiau ji drožinėjimui netinka, tik šlifavimui, nes yra labai kieta.

Į savo pomėgį tautodailininkas retsykiais įtraukia ir draugus, prašydamas išpajuti kai kurias detales. Jų gamybai reikalingos medžio staklės, o R. Kupcikevičius dirba savo namuose, bute, kur staklėms nepakaktų vietos. Pirmiausia išpjaunamos detalės, jos šlifuojamos, tada drožinėjamos ir padengiamos vašku.

Artimieji – pirmieji kritikai

Šeimos nariai – pirmieji R. Kupcikevičiaus darbų vertintojai ir kritikai. Žmona, kai vyras parodo jau pradėtą kūrinį, išsako

s kruosto, bučiuoja ir nebesodina vežiman, o neša namo, šnabždėdamas kažkokius neaiškius ir jau nebeprisimenamus žodžius. Nejaugi tos rankos, tos stiprios, gyslotos rankos, kurios kažkada nešiojo, glaudė mane, glostė mano vaikišką galvą, jau dūla po žeme žydingiose Deltuvos kapinėse?

Tėvas – tai pačios pirmosios kecionės po savo kraštą vežimu arba rogemis žiemą – jis visur mane veždavo kartu.

Tėvas – tai paukščių parlėkimas pavasarį, inkilų meistravimas ir kėlimas į obelis, į saulėtus pašelmenius – jis taip mėgo varnėnus ir vadindavo juos špokais.

Tėvas – tai aidūs, rasų ir rūkų užgulti šienapjūtės rytmečiai, kai po peržydėjusia ieva skardžiai plakamas dalgis. Tai kažkoks aksoninis malūno dardėjimas, dar šiltų miltų kvapas. Tai skaidrios bulviakasio dienos, su sviestinės kriaušės skoniu burnoj, su vakarais deginamų sausų bulvienojų dūmais, su pirmosiomis rugsėjo naktų šalnomis.

Tėvas – tai jaukūs žiemos vakarai už dvigubų langų ir priemenėjų linksmai užaujant pūgai, kai prieš lempos sekamos pasakos ir kraupūs atsitikimai.

Tėvas – tai šviesi, tebegundanti vaikystės dienų ir naktų vizija, jos kerinčios spalvos, kvapai ir karčių vaikiškų ašarų nušluostymas

savo pastabėjimus, kurie dažnai praverčia. Su ja, sukūręs pagrindinį motyvą, tariasi, kaip papuošti kraštus. „Kartais puošu per daug smulkiai“, – sako tautodailininkas. Raštai gimsta iš meilės darbui. „Man malonu ir miela sėdėti ir drožinėti. Galiu dirbti kelias valandas, kol paskausta akys“, – pasakoja drožėjas.

Medis kalba ir sūnaus rankose, tačiau, kaip ir daugumai jaunų žmonių, sukūrus šeimą, sūnui drožybai trūksta laiko.

Kiek užtrunka išdrožinėti vieną kūrinį, autoriui pasakyti sunku, nes jis nedirba kasdien pagal nustatytas valandas. Pasitaiko dienų, kai dirbuojasi net po šešias valandas, o kartais būna, kad savo pomėgiui gali skirti tik valandą. Priklauso nuo įvairių aplinkybių, kitų suplanuotų darbų, kuriuos būtina atlikti. Tautodailininkas dirba neskubėdamas, su pasimėgavimu. Išdrožinėti vidutinio dydžio prieverpstę nuo kontūro išplovimo iki išdailinimo trunka maždaug keturias dienas. Tačiau gaminyje gaminiui nelygus – kitam gali prireikti ir daugiau laiko.

Savo darbų R. Kupcikevičius nepardavinėja. Nors yra keletą pardavęs, dažniausiai dovanoja. Pasak tautodailininko, mugėse žmonės labiau linkę pasižiūrėti, pasigrožėti, bet ne įsigyti. Tie, kurie norėtų pirkti, dažniausiai galvoja apie tokią kainą, kad geriau darbą padovanoti, nei parduoti.

„Darbas vis dėlto kruopštus. Įdedi ir savo minčių, ir energijos, – sako menininkas – „tad atiduoti už menką kainą nesinori.“ Iš tautodailės darbų gyventi sunku. Galima, bet tada reikia atsakyti ilgų kūrybinių ieškojimų, pasirinkti vieną modelį ir pagal jį gaminti daug ir greitai, o R. Kupcikevičius savo darbus mėgsta daryti gražiai.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

Solo sidabriniam varvekliui

Atkelta iš 7 p.

Ir žmonės ten visi labai savi, prie kurių esi pripratęs ir kuriuos myli. Ten senoviškas sieninis laikrodis ilgai ir dainingai muša birželio ryto valandas. Tas laikrodis man pirmiausia primena tėvą ir gimtuosius namus.

Laikrodis buvo sunkus, barokiškai puošnus – didžiausia brangenė paprastose kaimo gryčioje. Tėvas ten laikydavo dokumentus ir savo mielus daiktukus, kaip jam atrodydavo, brangiausias relikvijas: keletą jaunystės nuotraukų, maldaknygę sekmadienių Mišioms, jaunystėje kažkieno dovanotą sidabrinį portsigarą... Kai laikrodis pradėdavo mušti valandas, buvo girdėti net lauke, prie šulinio. Ir dabar, po daugelio metų, galvoju, apie ką tuo savo monotonišku skambėjimu jis bylodavo atslaimę po senom alyvom su kaimyne besėdinčiais senolei Marijai, rūpesčiuose paskendusiam motinai, pačiam tėvui ir mums, žolynuose už seno klotimo benardantiems paaugliams?

Gal apie birželio žaras, gęstančias vakariniame sodo gale, sename vyšnyne, apie jazmino žydėjimą prie šulinio, gal apie dėmėtą stirmiuką, dar visai vaiką, arklinės šienapjovės sužeistą žydingių do-

bilų pradalgėje.

Apie tai, kad laikas eina, eina... Jis niekad nebegrįš į šitą vienkiemį, sodą, laukus. O jeigu ir sugrįžtų, nebesuras mūsų – tokių pačių.

Net ir dabar, atminties gilumoj išgirdęs tuos dūžius, pajuntų, koks tuščias ir nykus tampa gryčios kambarys, nebeištveriu jame ir, nerasdama vietos, tarsi kažką neradusi prisimintų, išeinu laukan. Užsigalvojęs pro tvartą einu klotimo link. Ten visada kvepia vasara, džiūstančiu šienų, arklės pakinktų prakaitu, po balnu klojamos gūnios smarku...

Nežinau, kodėl mane čia visados traukia, kodėl taip gera pabūti klotime.

Tarsi matau, kaip kovo vidurdienio saulės čiulpiami tviska ilgi, randuoti nuo klotimo stogo nukarę varvekliai – didysis vaikystės pavasarių džaugsmas. Žvelgiu į juos atminty, įsiklausydamas į save. Ir prisimenu, tyliai kartoju: tėvas. Tėvas! Tarsi regiu, kaip jis, nukinkęs širmą kolchozo kumelę, kelia mane aukštyn, kad pasiekčiau ledokšnį. Tada išslystu iš tėvo rankų ir pasibėgėjęs paleidžiu jį lyg sidabrinę strėlę sodo gilumon, geltonuojančių avilių link. Jis kyla, akimirka blyksteli saulėje, greitai krinta žemyn ir pažyra į smulkius gabalėlius. O neseniai savo kraštan

parlėkęs varnėnas senoje antaninėje obelyje švilpia solo sudužusiam varvekliui.

Vaikystėje tėvą mylėjau be galo. Vasaros rytais palydėdavau į darbą – „tik iki plento“. Laukdavau, kol pakinkys, paskui linksmai švilpaudamas pagirdys prie šulinio šviesiai bėrą kumelę keistu vardu Popka. „Arklis geri tik iš švaraus viedra“, – prisimenu aukštaitiškai tariamus tėvo žodžius.

O kartą kažkaip slapta, jam nematant, apsižergiau išsikišusį ratų treninio galą. Prie sodžialkos, kur stovėjo dūmais prakvėpusi mūsų pirtis, kumelė kažko pasibaidė, šastelėjo atgal, metėsi į šoną. Prisimenu, tėvas mane nešė ant rankų, kaip neša sužeistą. Tebegirdžiu jo žodžius dauboje šienavusiems pievą žmonėms: vyrai, palaikykite arklį. Motina prausė dubenyje man veidą, dulkėtus rankas ir greitai raudavo vanduo.

O štai šiltas, geltonas kaip pri-nokusi kriaušė rugsėjo vidurdienis (gal tik vaikystėje tokios ryškios spalvos?). Motina parvežė mane iš ligoninės Ukmergėje. Tėvas pasitinka gale sodo, prie vyšnyno. Kvepia ką tik suarta žeme, rugsėjo saulės nudžiovintomis bulvėmis – pats bulviakasis. Jis paskubom ima mane ant rankų, priglaudžia prie tabaku kvepiančio neskusto

šurkščiu nuo darbų ir cigarečių dūmais kvepiančiu delnu.

Tėvas – tai mėnulio pilnatis vėly birželio vakarą miežių lauke, kai net vaiko taip neima miegas: tada jis paimdavo mane ant rankų, nešdavo prie lango ir, gerai atsimentu, sakydavo: pažiūrėk, koks didelis mėnuo, vaikel.

Mačiau tėvą grubų, išėlusį prieš girtą kolchozo brigadininką dėl neteisybės, mačiau ryžtingai užstojantį niekinamus, silpnusnius. Tik niekada neteko matyti ir niekas nematė – girtu tėvo. Ir neteisingo, norinčio pažeminti ar apgauti žmogų, kaimyną. Tiesa juk visiems vienoda, nėra mažos ar didelės tiesos. Ir paprasta, valstietiška tėvo tiesa dabar man labai panaši į tą, sklindančią iš paslaptingos šviesos nutvieksto Čiurlionio paveikslo, iš to gero, nežemiško veido. Prisimindamas savo tėvą, galvoju apie daugelį tėvų – mylinčių ir nemylinčių, gerų ir blogų, laimingų ir nelaimingų. Ir pirmiausia apie save, galbūt nesuradusį tikrųjų kelių – tik dulkėtas kryžkeles, tik sielos neramybę. Išdavusį ir palikusį tai, kas brangiausia pasaulyje.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

